Kréta: Cesta od civilizace k civilizaci trvá den až dva

František Haváč se potřebuje na cestách o pocity a zážitky podělit. „Společný prožitek třeba s dlouholetými kamarády je krásný a ani nemusíme večer moc mluvit. Stačí, když sedneme na pláž a otevřeme víno.“ Tohle si užívá především na Krétě. Přestože se snaží objevovat nová místa, tak tento ostrov je výjimkou. „Když objevíte ráj, je hezké se tam napříště vrátit.“

Cílem je evropská dálková trasa E4, jejíž začátek je v Kastelli Kissamou na severozápadě ostrova a po 320 kilometrech končí v Káto Zákros na východě Kréty. „My začínáme v záloze Elafonisi s růžovým pískem a končíme v Matale, kde pobývali vyznavači hnutí hippies. Celé dny stoupáme na hory napříč krásné výhledy a zase dolů třebaže zcela opuštěným plážím,“ vypráví Haváč. Většina těchto túr trvá od jedné vesničky ke druhé den. „Nejdelší jdeme dva dny a na tu dobu si beremes sebou jídlo i pití.“

Příští rok bude Haváč organizovat už dvacátý ročník pěší pouti Krétou. Takže má na trase spoustu známých. „Každý z party máme povinnost koupit becherovku a místním v těch tavernička předáme vždy jednu lahev. Vidíme se jednou za rok, ale vždy se vesele vítáme, objímáme.“

Provence: Po stopách impresionistů provází světlo

Z cesty po Provence, jejímž cílem byli především impresionisté, si František Haváč odnesl přesvědčení, že světlo je v této části Francie zcela výjimečné. „Díváte se na strom a jeho listy a vidíte to jinak než u nás, protože to světlo má jinou intenzitu, jinou čistotu.“

Hlavně měl ale podnikatel možnost stát na místech, kde umělci tvořili, a srovnával realitu s tam vystavenými kopiemi jejich děl. „Francouzi mají tyto cesty městy úžasně zpracované. Dostanete mapky a podle nich hledáte místa, kde kdysi stáli Vincent van Gogh, Paul Gauguin nebo Paul Cézanne a malovali. Měl jsem před sebou umělecké dílo i skutečný objekt, to bylo fascinující.“

Manželé Haváčovi bydleli kousek od Avignonu, odkud podnikali výlety do míst, kde působili impresionisté, takže si především prošli Arles a Aix-en-

Provence. Například v Aix stáli v místě, odkud Cézanne maloval horu Viktorie ve všech ročních obdobích.

„Já stál na tom samém místě a díval se na tu samou horu,“ vzpomíná, že navštívil rovněž Cézannův ateliér a v jeho zahradě sledoval studenty umění, kteří tam přišli malovat. „Sedli jsme si vedle nich a koukali, co dělají. To je nádhera, najít si ten čas, zastavit se a užít si to.“

Mexiko: Termiti chutnají podobně jako žvýkačka

Cestu Mexikem pomohl Františku Haváčovi naplánovat kamarád jeho syna, který tam založil potápěčskou školu. Takže se s manželkou a dcerou dostali do míst, kam běžně turisté nemíří – hlavně do džunglí zarostlých mayských sídel.

„Aby to bylo opravdu dobrodružství, tak nás pralesem provázel lakandonský indián. Měl dlouhé černé vlasy, na sobě bílou řízu a na nohách takové vietnamky,“ líčí, jak je v tomto obutí vedl neprostupnou džunglí. „Celý ten prales kolem nás vřeštěl, akdyž jsem se na chvilku zastavil, tak jsem vůbec neviděl, kudy dál pokračovat. Pro laika není cesta vidět, vidí jí jenom místní.“

A právě o zvycích místních indiánů se Haváč zajímal. Takže třeba viděl bahno, kterým si myjí lidé v pralese vlasy, co žvýkají v případě žaludečních problémů nebo jak si osvěžují dech. „To jsem strčil ruku do hnízda termitů a pak si jí olízl a ty termity rozkousal. Opravdu jsem měl v ústech pocit, jako bych snědl peprmint.“

Průvodce zavedl Haváče také do mayského města, které bylo naprosto zarostlé, nenavštěvované, takže šlo o dost namáhavý trek. „Najednou vykoukl vrcholek svatyně, která byla podepřená kůly. Uprostřed džungle v Mexiku jsem byli jen já a indián. Úžasný pocit.

ESC38 42-43 cestovani.indd 43 18.9.2018 14:17:15